

מסורת הש"ס

(א) לעיל סט., (ב) לעיל עו.;
(ג) לקמן פז.; (ד) כתובות
עא.

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ר יוחנן נ"ב ע"י
לעיל דף קט: (ב) רש"י
ד"ה כשהוא אומר וכו' לה
הרי בשוק: (ג) ד"ה
קראי ימירי וכו' דבשותק
ע"מ למיקט גמי קאמר
קרא אלמא בשוק ע"מ
למיהט אינו מיפר:

מוסף רע"י

[illegible]

הדרן עלך נערה

המאורכה
אם ארצך **לא**
ארצך. (למן) **מס**
לה לדמיה **מיסר** **הנח**
רחיה על **אם** **ארצך**,
שזעה **שלא** **ארצך**, וכן
אם **אתקשט**. **מיסר**,
הנח **קישוט** **עלי** **אם**
בזשמים **אתקשט** **עד**
זמן **פלוני**, **אם** **לא**
אתקשט. **שזעה** **שלא**
אתקשט (כתובות עא). **אם**
אתקשט. **קישוט** **של** **אמו**
מקום, **לדינו** **גילוח** **שער**
 (דמ"ה בשמן).

פירוש הרא"ש

קיים בלבו קיים הפר
בלבו אינו מופר. כי נרין
שיוציא הפרה צפיו אבל אם
אמר בלבו קיים יליי שוב
אין יכול להפר והא דאמרי
ד"ה לעיל שמצטל בלבו
למאי דפרשין דקאי אטלי
ואכלי נחא והר"א ממייץ
פי' הפר בלבו היינו ששצ
בלבו שיהא מופר אבל לא

ואמרו כלבו מופר לרבי הוסיא
 וספילו שחק כלסם היו קוים
 ימיים משמע שחם היו קוים
 מרד היו מופר: היינו קייב
 בשנות ע"מ לקיים קאמינא
 ערן ליה חסם
 ע"מ לקיים פרך כיון כלסם
 אבסציהא קא פרוי ירש: ואמרי
 ודעמו להפר אמרי היו קיי
 ימיים שחמקו כל היו קוים
 כל דע חסמיקא בזמו ע
 כל דיו שמו: רבנן שמו
 שמעון ואמרי ליהיו שמו
 ורבנן
 ואלי נדרים שהוא מפר
 ואשם יפרע מפר.

רעז"י

קייס בלבו קייס הפר בלבו אינו מופר. והיינו חומר בהקס מזהפר:
קייס אינו יכול להפר. אלא"כ נשאל לחכם על הקמתו: הפר אינו
יכול להי"ס. קחני מיהת שהשתיקה מהקיימת וכו'. נשאלין על ההקס.

ששאל קיים לה לנערה המאורסה אביה או בעלה והלך השני ונשאל
לו על נדרה של זו ואח"כ הלך זה

שקיים ונשאל על הקמתו: ואין נשאלין
על הספר. אם הפר לה אחד מהן
והולך חזירו ונשאל לחנם על חלקו אין
הוא שאלה לפי שאין נשאלין על נדר
שאינו נדר כגון זה שמופר במקלט
הוא נדר ואין נדר: כשהוא אומר.
למעלה ואומן כי החרש (א) הוי
בשותק וכו': בשותק ע"מ למיקט.
וכתיב כההוא קרא והקיס את כל
נגדריה דשז אינו יכול להפר: קראי
יסיירי כתיבי. מדכתיב החרש יחריש
כמה פעמים ש"מ (א) בשותק ע"מ
למיקט אינו מפר. ע"א קראי כתיבי
החרש יחריש וכי החרש הרי ג' חד
בשותק ע"מ לקיים וחד ע"מ להקט
וחד בסתם: יודע אני שיש נדר. הרי
ששמע באשתו שנדרה ולא הפר לה
ואמר לאחר מכן יודע אני שיש נדר
שאם נדרת אסורה במה שנדרה:
אבל איני יודע שיש מפירין. דאפשר
במתקנה לך לה הפרתי לה: יפר.
דכיון דלא הוה ידע שיש מפירין מאי
ה"ל למיעבד נעשה כמי שלא שמע:
אבל איני יודע שזה נדר. חשוב וצריך
לנצטלו: ר"מ אומר לא יפר. דכיון
דידע דנדרה ויש מפירין כשמינה
ונעמלמל דמי ואיצטרי ליה למפר
מעיקרא: וחכ"א יפר. עכשיו דכיון
דלא ידע מתחלה דהאי נדר צריך
הפרה כמי ששמע עכשיו דמי
ולא לתתלה:

הדרך עלך נערה המאורסה

**וְאֵלֶּיךָ נִדְרִים שֶׁהוּא מִפְּרֵי דְבָרִים שֶׁיֵּשׁ
בָּהֶן עֲנּוּי נֶפֶשׁ. כְּדַחֲתִיב לַעֲנוֹת
נֶפֶשׁ אִישָׁה יִקְיָמֶנּוּ וְאִשָּׁה יִפְרֶנּוּ (בַּמִּדְרָא):**
אָמַר

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים

ר"ז ע"פ.

עין משפט
נר מצוה

ע א מיי פֿי"ב מהלכות
נדרים הל' יח סמג
לאוין רמב טוש"ע י"ד
סימן רלד סעיף כא:
עא ב ג מיי שם פ"ג
הל' יט סמג שם
טוש"ע שם סעי' לח וסעיף
מא:

[ד] מ״י שם ה׳ כ׳ טו״ש״ע
שם סעף״ט:
עב ה מ״י שם פ״י״ב ה׳
יח סמג שם טו״ש״ע
שם סעף״כא:
א ו מ״י פ״י״ב מה׳
נדרים ה׳ א סמג
לארץ רמב טו״ש״ע י״ד
סמן לרל סעף״ט ה׳
ב ז מ״י שם ה׳ ה
טו״ש״ע שם סעף״ט:
טו״ש״ע שם סעף״ט:

תורה אור השלם

1. וְאִם הִחְרַשׁ יִחְרֹשׁ
לָהּ אִשָּׁה מִיּוֹם אֶל יוֹם
וְהָקִים אֶת כָּל נִדְרֶיהָ אוֹ
אֶת כָּל אִסְרֶיהָ אֲשֶׁר
עָלֶיהָ הָקִים אֹתָם כִּי
הִחְרַשׁ לָהּ בְּיוֹם שְׁמֻעָהּ:
במדבר ל טו

גליון הש"ס

גב' רחל בלבו קרים. עין
לקמן ק"פ ע"ז ברה"ק
ה'ת"ק למנוחה: ברה"ק רחל
הפ"ב ויטנה רחל
שקרים בבלו. ק"ל
רחל דלף דקדקט שגל
לא הוו דגרים מ"מ היכל
המטה וגילי לכל הידרים
דמכא דמכא דמכא דמכא
א"כ מה רחל דשקט
לח' ע"ה תשמ"ה רחל
דנין לויט שגל דלף
דקיומ של נדר וגילי לו
יומנו תמ"ה הי' א"כ
חלל בקים גללו שחוס
גלו לכל הוי ככל דגרים
שגלל גלל מהו ופ"א:
נחא"ה רחל נחא"ה
בארוי הי' שמיחיה. ויכ'
מוס' תמוז דלף ע"ז
רחל גלל גלל

תוספות

הפר בלבו אינו מופר.
שטחיתו חממה שטחית
ספרה ספרו וקסל שטחית
(עו) תני דביה אי מנטול
ולמחל דפסריה עליו
(פס סע וז) דלמחל
נאמרה לה עליו ואלמני ימחא:
איני ביול דהרפר.
מחל דכתי' (מגדל) ח
רשע יקומני כיון שקיימי
מקיים: חפא איני ויכל
שכר ענול ויכל
ספא שוח כן בתקמא דן
דספרה, ואנא גרדא דלעיל
נקטי: וחורשיה יכל ביום
שמוני בשותק חל לקיים
הבטותה מדבר. חמם
למור רבנא שמשון ניע,
דלכא משעת שדומח ע"ה
דלכא דאז שמרק גרדא
ולא קיים בלבו, ולעיל פרח
איני קיים בלבו, ויכל
[ומרן] לעיל עליו שוח
ע"מ לקיים סיד שמרין
קיים בלבו, חל פרח
קיים [קיים בלבו], חל
שוח ע"מ לקיים דלכא
חל פרח.

ה' י"ט חזקת ממש, ווערן
למולדת ממוקד דער מעשין
ע"מ למיקט: קרא יתיר
בססם, חד למיקט: מתיב
שבת ששכות ע"מ למיקט,
שילש נדרה. ע"מ למיקט,
שילש אמרי דבר הקס שונו
ו. קריק ביה השמא: יודע
ה על עניו נפס: ד"מ או'
יודע שם מפירי: והבמ'
ה על מליבמ: ואלמני
שמיעה כלל. וה"ר אליעזר
ה המאורשה
ע"מ חסר לענות נפס: אם

ההשקפה מקיימת. כל ששחק כל יום שמירה: קיים כלל
קיים. שאין צורך להוציא בשפמיו: הפר כלל אינו
מופר עד שיוציא בשפמיו. ונראה בעיני דלפינן לה משתקה דיום
שמשו שהיא מקיימת דעממא מאי משום דכיון שעבר יום שמירה
ולא הפר גלי דאשעה שהוא רואה

בְּקִיּוּמוֹ שֶׁל נָדָר אֲלֵמָה כֹּל שֶׁצִּלְצַל
לְקִיּוּמוֹ סָגִי אֵלָּה דִּיהִיכ לִיָּה רַחֲמָנָה
כֹּל הַהוּא יוֹמָה לִפְסָרָה מִשּׁוֹם דַּעַד
דַּעֲרָצָה שֶׁמֶשֶׁא לֹא מוֹכַח מִיָּדִי שִׂיָּה
רוּחָה לְקִיָּם דְּלֵמָה צָתָר הִכִּי מִפֶּר
לֶה כִּיּוֹן דְּצָתָר דַּעֲמִיָּה צִלְחֹד אֲלֻיָּין.
וּמִיָּנִי דְכֹל שְׁקִיָּם צִלְצֹו קִיָּם לֹאֲחֵר
דְּהוּה לִיָּה כִּלְיוֹ עֲצֹר יוֹם שְׁמִיעִיָּה. וְכִי
אֲמַרְיִן הִכָּה הִפֶּר צִלְצֹו אֲיִן הִפֶּר
דְּוּוֹקָה דְּלֹא אֲמַר לֶה טְלִי אֲכִלִי אֲכֹל
הִיכָּה דֹאֲמַר לֶה הִכִּי סָגִי וּכְדַחֲכִינָנָה
לַעֲלִיל (דף ע"ד): קִיָּם אֲיִן יוֹכֹל לִפְסָר
הִפֶּר אֲיִן יוֹכֹל לְקִיָּם. לֵהֶא מִלֵּמָה לֹא
חֲמִירָה הִקָּמָה מִהִפְסָרָה וְלֹא הִפְסָרָה
מִהִקָּמָה וְלֹא מִשּׁוֹם חוֹמֶר נִקְטִינְהוּ
אֵלָּה כִּיּוֹן דֹאֲשַׁמְעִיָּן דִּינִי הִקָּמָה וְהִפְסָרָה
מִנִּי הֵא עֹל נִמִּי צִדְדִיָּהוּ: מֵהֵא לֹא
צִשּׁוֹק עַל מִנָּה לְמִקְטָה. וְהִפְסָרָה קִמְנִי
שֶׁהִשְׁמִיקָה קִמְיָמֶת לֹא שַׁעֲבָר יוֹם
שְׁמִיעִיָּה: לֹא צִשּׁוֹק עַל מִנָּה לְקִיָּם.

שיהא הגדר מקוים מעמה:
 חומר כהר מנן. לאו דוקא מנן
 דהא לא צעי אלף מאי יהיה אותו חומר
 של הפרה: נשאלין על ההסך. שאם
 הקים יכול לישאל עליו * בראותו יום
 שמינה ויכול להפך בו ציוס: ואין
 נשאלין על ההפך. שאם הפך שוב אינו
 יכול לישאל לנצל אותה ההפכה:
 כשהוא לומר כי הריש לא הרי
 בשוק * ע"מ לקיים. ע"מ לקיים לאח"כ
 שבעת שיתקיים כשעצור יום שמינה

הדרך עלך נערה המאורסה

⁽⁷⁾ **ואלו** נדרים שהוא מפר ידברים שיש בהן ענוי נפש ואם ארחץ ואם לא ארחץ אם אתקשט ואם לא אתקשט אמר

דאי משכחין פירוקא בהדיא דלעיל אכתי הויא דך תיובתיה: שאס
אלא לצורך השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף עו:). ואמאי
ואזאתה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
איהא מאי דשמיך בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפיר
ידיים. שנדרים שנדרה אשתו הוה נדרים: אבל אינו יודע שיש מפירין.
בדוך אהו יום שלמד שהשכל יכול להפיר דהוא יומא ה"ל נדריה
ג דיני ההפירה: אבל אינו יודע שזה נדר. שזה מן הנדרים שהשכל
צועל מפר נדרי אשתו מקרי יום שמיעה: והכמים אומרים יפר.
ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפר דהא איהו לא שמך אלא
אלא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דקביעין להו דלא הויא שמיעה
ממיקט לא מצינא מפר. הנך נקטינן דשומך ע"מ למיקט כסתם
לקיים לאלתא שזי אינו יכול להפיר ואפילו בזו ציוס:

הדרך עלך נערה המאורסה

מ. מפרש בגמ' [וע"ז] דה"ה דמפר נמי דברים שציוו לבינה אלא דנקט הני כן בדברים שציוו לבינה שאין מפר לאחרים אלא לעצמו: אם ארצח אם לא יס' כגון כחול ופקוס דבהא הוא דסבירא להו לרבנן דמפר משום נדרי עניו ואלא דברים שציוו לבינה. והכי נמי מוכח בגמ' דבקשות הפנים אמר' עתה ליה דכחול ופקוס דברים שציוו לבינה הוי רבי יוסי כלומר דאילו לרבנן י והכי איתא בזהדיא בפ' המדיר (מסכות עא.) גבי בעניות שלא נתן קצבה: אמר

(משני בשותק סתם הוא מנץ לשוני בשותק ע"מ לקיים לאחר זמן ועדיין לא קיים בלבו, אלא
 קיומו שלא קיימו תחלה: ולקיום בשותק ע"מ לקיים. אצריחא מקשה דמלוי לרבות שותק
 בתריב. טובא, ונחא מנח מנחש ומשקע ומסר ומימינ. פי' הוה רב, רב בשותק לקיים, ור
 אצ"ר דלחמותו רב, נחא למלוי כל הני: אצ"ר יכול להפסיק מהשקיע, מימינ משקיע, ור
 ידחא דלא שרין הפרה בשבת משום שאני רוצה ללבוש בשבת בשותק ע"מ למקט: יודע אמ
 שיהא זר גמור: אבל אני יודע שיש מפרדי' שבדיל הפסד: ור' אפי' אצ"ר כמה מימינ
 ששנעמו זר מימינ אלא הפסד, כיון דלא פסדו להפסד, ור' אפי' אצ"ר, שמיכר, ויום
 אצ"ר שיש מפרדי'. שבדיל הפסד רב עיני נפש: אבל אצ"ר יודע שוה גרר. פי' שוה גרר
 לא יפ' אחר מימינ שיעידו לו שהיה רב עיני נפש, דלא קרין בין ציוס שמתו הוליו וכו'
 וא"ו יפ' דשפיר אצ"ר ציוס שמתו מיון דלא עדי שהיה זר רב עיני נפש: ואבא' תהוי בלו
 ר"מ לא יפ' אלא ש' שותק ע"מ למקט או שמיכר, ונחא כל פליגי אלא מתו כל שוה
 לא פירש ק, ופירחומו ממוגמם בין הכא ולקמן פ' במהל (פס): הדרן ע"ך נצ
 ואלו נדרים שווא מימינ. פי' אצ"ר בין נעל: שיש ברוך עיני נפש. (בדקמין) דמכמיז וכל
 נדרים אצ"ר אצ"ר. אצ"ר חזק בנז' מכלי חמץ:

לפרש לפירושו קיים כלום קצתו שחשב בלבו לקיים ושקל כל היום ומילתא דפשיטא היא
ב"ש שמק לקיים אלא אגב דבעי למימר הפך בלבו אינו מופר נקטתו ודוחק הוא דקיים בלבו
והוא וקרי יומא להפך דכתיב ארבעה יקיימונו שנעשה מן שקיימוהו ומקיים קרי ארבעה ימים
בלבבו. כי יומא להפך לא מירי כל שמה ע"מ לקיים אינו שאמר בלבו קיים לוי וסוה מני לטעמי
אלא שלא שאל אלא למנוח לו שחזקה שהיו קיים או מני היינו דקא"ל בשומק פסם דשומק
כלפי כליפי היכא דאמר בלבו קיים לוי: ולקוי: אלא בשומק ע"מ לקיים אלא בשומק פסם.
אלא תרי קראי מנגן למעוטי ע"מ למקטק לוקים קרא מנסתבר: ובשני קראי ארבעה חבית.
דחור בשומק ע"מ להפך. כל דהרע סע חסכה אלא הוהה להפך לו הנה שצילי כבוד
אלא איני יודע שיש פסדיו. כל למד חסכנל עמד להפך מדי אסמו: יפ"ר. אשר מה
ביון דלא ידע שבדו להפך: אבל איני יודע שיש נדר. כל דיע פסדו לא על עניי נאמר
שהוא קרא דהרע: לפי: במאי אומר אל יפ"ר. דכיון דיעע שפסדו קרינטי קרינטי וזהמס
ביון דלא ידע שיש בדו להפך נדר או לא שהיה תריץ הפכה לא קרינטי היה וזהמס לה ביום
מ"מ למקטק וזהמס אומר י"ר מחיל לך: כד ידע דעמו להפך אלא שיש דיע שבדו להפך
לפניו ידע דלא דספירי בלבו לא שמינע יפ"ר: דכיון שדל נשדד המאמרבה

או בעל: שיש בהן ענוי נפש. דכתיב כל מדר וכל שבעת חסר לענות נפש איש יקמו

[illegible]